

[Arne Bjerregaard]

blot notere, at med SF som korrelator for den økonomiske politik får man ingen i det private erhvervsliv til at investere på længere sigt, fordi de er usikre over for morgendagens lovgivning, når SF er med ved roret. Det kan være ganske urimeligt over for SF, men det ændrer ikke kendsgerningen. Først om mange år, når SF som socialdemokratiet har bevist, at deres principper om samfundets overtagelse af produktionsmidlerne kun var ord, som er behagelige i principprogrammet, og som man aldrig ønsker omsat i handling, kan SF være positivt part i en samfundøkonomisk lovgivning. Men før kan det ikke, så længe vi har et privatkapitalistisk samfund og et privat erhvervsliv.

Vi må også notere, at regeringen alene har villet forhandle med SF og radikale, ganske vist hver i sit rum. Så længe regeringen knytter sin skæbne til SF, vil der ikke skabes nogen optimisme og ekspansion i det private erhvervsliv, simpelt hen fordi de erhvervsdrivende ikke tør og ikke har mod på morgendagen, fordi de må fornemme og med god grund, at hvad man vil give i dag for at fremme en ekspansiv udvikling i det private erhvervsliv, det må fra den side, som vil overtage produktionsmidlerne, være en dolk i ærmet, så tør man selvfølgelig ikke, og så holder man sig tilbage. Har man ikke tillid til fremtiden, så stagnerer man selvfølgelig i nutiden. Sådan er det nu engang. Man kan sige, det er beklageligt, men det er nu engang de politisk-psykologiske realiteter, som regeringen også må have for øje, når den snakker om at ville fremme ekspansionen i det private erhvervsliv.

Lad mig sige om de foreslåede afgifter, at vi da er positive over for visse af disse afgifter under givne omstændigheder. Andre afgifter er vi under alle omstændigheder imod, det gælder specielt energifafgifterne. Vi føler, de er asociale, de rammer de svage, mens de velbjærgede familier med to gode indtægter kan smyge sig delvis udenom, fordi de har råd til den investering, en gennemført isolering kræver. Men de ældre, især i landområderne, som hovedsagelig bor i de gamle huse, rammes. De har nemlig ikke råd til en gennemført isolering, for selv om de kan låne til gennemførelsen af den, vil selve rentetilskrivningen med den rente, vi har i øjeblikket, i løbet af ganske få år overstige husets værdi, og hvad så? Vel gives der til-

skud, men ikke i den størrelsesorden. Hvis man skulle give tilskud til varmeudgiften til dem, som ikke får isoleret, må man spørge: hvad er så i grunden filosofien med det? Så er det altå ikke, som det er påstået, af energipolitiske årsager, men kun af fiskale årsager.

Familier med børn rammes jo også, især dem, der selv passer deres børn. Her skal der jo være lys og varme hele dagen, medens de familier, hvor begge forældrene arbejder og børnene tager hen på institutionerne og nyder godt af det offentlige lys og varme, kan lukke for det hele hjemme. De familier, der sparer det offentlige for dette, må betale gildet.

Senere kan så vores kære skatteminister komme med skattereforforslag, som yderligere vil begunstige, så vidt jeg har forstået det, dem, der har. Når SF siger, at man skal have en overskat i den givne situation i stedet for afgifter som f.eks. på øl, som er en livsbetingelse for nogle, hvem rammer man så? Det er de samme, fordi denne skat skulle sikkert ligge på dem med fra 175.000 kr. og derover. Det vil sige de familier, hvor begge er udearbejdende, og hvor samfundet betaler store beløb for at sørge for, at de kan være det, kommer op på 350.000 kr., inden de rammes, men dér, hvor familien kun har 200.000 kr., de rammes, fordi de sparer samfundet for væsentlige udgifter til institutionspladser osv. Det kalder man socialt. Jeg kalder det asocialt, og jeg mener, at det er det, som har været med til, når vi vil forcere os ud af denne vej, at skaffe os de økonomiske problemer, vi bl.a. har i øjeblikket.

Derfor må vi nok i kristeligt folkeparti notere os, at socialdemokratiet og SF, og vel især SF, gerne giver til de rige, og jeg havde nær sagt til de smukke, til de velbjærgede med eller uden cowboyuniform. Dem giver man gerne positiv særbehandling under dække af social ansvarlighed. Hvorfor? Ja, det kan man selvfølgelig gætte sig til.

Jeg lever selv på landet, det er der jo mange andre der også gør, og dér skal vi øjensynlig betale for visse herlighedsværdier, også for at arbejde. Dér lever vi langt fra de større byer og deres industrier, dér betaler vi til den kollektive trafik uden selv at have den. Jeg beundrer de mennesker, der daglig kører 100 km for at komme på arbejde, og for dem skal det gøres endnu dyrere at komme på arbejde. Jeg forstår da godt, at disse